

אלו מנחות נקמצות פרק ומנחות

ג כל המנחות טי ע"ס :
 יציקה ובלילה טי מ"י ע"ס
 פ"א ה"ה : והב"א טי
 פ"א ה"ה : ויקרא נכנס טי ע"ס מ"י
 טי ע"ס : ד כל המנחות
 הנעשות טי פ"א ה"ה מ"י
 טי ע"ס : מנחת ישראל
 כופל טי : פ"א ה"ה מ"י
 טי ע"ס : מ"י טי ע"ס :

שנויי נוסחאות

כח הכהנים סבה
 המנחה נמשכין בכל
 הכ"י. בהנים. מנחה.
 ג הנעשות בכלי
 טענות. כתיב נעשות.
 נעשות. ונכנס מנחה
 למעוטי מ"י כ"י ד"ס
 ה"א ד"ס. שפ"ש מנחות.
 נמשכין שלשה. ואלו
 נכון. ומחן שמן (בבלי).
 כתיב ליהא; כתיב י'
 ליהא למי ומהן. והחלות
 בוללן. כתיב ונמשכין
 חלות. נעשות ד'
 פ"א (ט"ו). חלות;
 נמשכין ד' בוללן
 ונמשכין כלטיו. וחב"א
 מנחה. ד"ג וד"ג ונכ"ק
 .. אף הסולת ומנחה
 הריקקים.
 פ"א ה"ה. כתיב
 וכתיב וכל הכי
 והריקקים משיחה וכל
 נמשכין (ושם וריקין)
 וכל נכון. ביצד מושחן.
 נמשכין ד'. מושחן.
 ושאר השמן נאכל.
 כתיב. וה שאר
 נאכלין והנה בשמ"ט.
 ד הנעשות בכלי
 טענות. כתיב
 וכתיב י' נעשות.
 ונעשות. טי כתיב
 המנחה הקודמת וק"פ
 נכ"א.

תוספות חדשים

פ"ו ו פרות ד"ה
 הנעשות טי
 למעוטי מנחות טי כן
 הוא כתיב משמע מנחה
 סולת יריבה ג"כ מנחה.
 והנה לא יזכר מעשיו
 אצל רש"י גם הרמב"ם
 כתיבו פירשו כתיב
 מה"ק וז"ל מן שמן כתיב
 והא"כ מן עליו הסולת
 והנה דן מן השמן אחר
 על הסולת ובליל הסולת
 כו והא"כ מנחה עליו שרת
 וז"ל ליהא שמן עכ"ל והנה
 הכ"י מה על הרמב"ם
 שנמנחה משמע שהלילה
 היתה כתיב ע"ס. אכל
 חו"ט דף ל"ו ע"א כתיב
 במקום זמיון כתיב ג"כ
 כן ע"ס דק"מ.
 (ממנוסח"ה ז"ל):

ראשון לציון

פ"ו ח"מ"ס ד"ה כתיב
 כי לשון הכיב טי
 וא"י ראיתי שתי האלפא
 כתיב טי ז"ל כתיב
 הע"ז א"ה יו"ט טי
 ועשרה כסדר האותיות
 ושרה טי קודם כאלכסון
 נקודים א"ה יו"ט לחד
 נמוך טי :

ג כל המנחות הנעשות בכלי כו'. כתב הר"ב למעוטי מנחת
 מאפה תנור. פירש"י שאין כל מעשה בכלי שהרי נאפה בתנור
 ע"כ. וכתבו החוספות דקסבר אין התנור מקדש. ע"כ. ומ"ס
 הר"ב שאינה טעונה יציקה. יליף לה צברייתא דנצי יציקה
 כתיבי תרי מיעוטי עליה והיא. ואין
 דבר שצריך שני מיעוטים אלא מנחת
 מאפה שיש בה שני מינים ולהכי לא
 ממעטינן מנחת כהנים אע"ג דמאפה
 תנור כתיבא גדיהו בפרשה ומנחת
 כהנים אינה כחוכה בפרשה. וכתבו
 החוספות דלא דמי למיעוטי דהגשה
 במ"ה פ"ה דהתם איכא לתתא למיעוטי
 ולא שייך לחוקמי כולו במנחת מאפה.
 ע"כ. ומשמע דמנחת העומר נמי
 נתיבדה לייציקה והכי תנן במ"ד פ"ו ולא
 הביעויה דברי רבינו בגור אריה פרשת

ויקרא שהקשה אמאי לא ממעטינן שתי הלחם ולחם הפנים מייציקה
 כמו שממעטינן מפתיה במנחה דלקמן ומאי קשיא כיון דהם
 אינן טעונים שמן כלל דכתבן במ"ג פ' דלעיל: יציקה ובלילה
 כו'. פירש הר"ב נותן שמן תחלה וכו' ונותן עליו את הסולת
 ונותן עליה שמן וכולל. וז"ל רש"י וחזר ונותן שמן דבלילה
 בשמן [כתיב] ע"כ. ומ"ס הר"ב ולשה כו' ופתיחה ויוזק כו'
 ל' רש"י ואע"ג דבמתיבתא הני יציקה [בירשא] אפ"ה אינה אלא
 באחרונה והכי משמע מתיבתא בשעה ששוכה יציקה לריך שתי
 הצלילה נעשה כבר. וקודם צלילה תתא מן שמן שבכלי קודם
 לעשייתה ע"כ. ובג"א כתב דלפי שמתן שמן בכלי ולא בנוף
 המנחה לכך שגאה באחרונה ע"כ אכל לקמן פ"ה מ"ד הן
 מתן שמן בהלכה ואפ"ה הני צלילה בנוף ע"ס מ"ס בשם הורו:
 החלות בוללן דברי רבי. כתב הר"ב שהתא איירי במנחת

מאפה תנור וכו' וכ"כ הרמב"ם ומ"ס ריקים הוא שפירשו כן דליחנהו בצ"ח המנחות אבל ה"ה בכל חלות דמנחות דשייכא פלוגתא
 דר' ורבנן. וז"ל רש"י חלות של מנחת מאפה ושל מנחת ומנחת בוללן בשמן לאחר שנטעו חלות לאחר אפייה. וכבר עוד
 מנחת הסולת לא היה בה חלות דבעודה סולת נקמטת ע"כ [וע' במ"ה בס"ד]: החלות טעונות צלילה. החלות שבמנחת מאפה
 טעונות צלילה לרבין סלת ולרבי חלות. רש"י: במזין כי. לשון הר"ב יו"ט. לשון רש"י שבלטו קורין לכף שלהן כי ע"כ. ומ"ס
 הר"ב כתיב ט' בלנו [והחוספות כתבו כתיב ט' וז"ל בלנו קמטת ע"כ [וע' במ"ה בס"ד]: החלות טעונות צלילה. החלות שבמנחת מאפה
 ובערוך פירש דתניא בכריתות [דף ה'] המלכים מושחין כתיב גזר והכהנים כתיב כ"י יו"ט פירש יבן שמן [על ראש אהרן] ויורד
 חילך וחילך כתיב ב' מרגלות וזה גורתו ע"כ. וא"י ראיתי שתי האלפא ביתא של יו"ט המרובע ושם אין גם אחד כתיב ט' אך
 בקטנה חלות העשרים כזה ט'. ועיין עוד מזה במנחה ז' פ"ד דלעיל: ד כל המנחות. הארבעה האפיות הרמב"ם פ"ג מה'
 קרבנות: הנעשות בכלי. פירש הר"ב למעוטי שתי הלחם ולחם הפנים. ופירש"י שאין נאפות בכלי אלא נאפות בתנור. ע"כ.
 וממעטינן מדכתיב אותה וכתבו החוספות דהקשה בקונטרס דתימא להו"א מנחת כהנים (ותימה) [ומירך] דמסתברא דמנחת כהנים ה"ל
 לרבויה בדין מנחת מחבת שכן פתיחה כתיבא ביה צהריא ושייתן מנחת יחיד ונפש כתיב בפרשה ולמעט טי הלחם [ולחם הפנים] לזכור
 הן. ע"כ. ובת"כ ראיתי ינאו אלו שאין מהן לאשים והקשה רבינו בגור אריה דהשתא דמנחת אחי לרבות לפתיחה א"כ
 היא דשתא קאי נמי אפתיחה ומיעוטה דאותה הרי תרי מיעוטי ולמעט מאפה תנור כיון דאיכא תרי מיעוטי [כמ"ס
 בריש מתיבתא דלעיל] ומירך דאע"ג דמרבין מנחה לפתיחה אפ"ה מיעוטה דהיא ליכא לאוקמא אלא איציקה דבה קאי קרא

(*) עיין בריש"י כ"י כ"ן דר' ראש שכתבו בלשון הר"ב כאן. ועי' בערוך סלם ערך בי מה שהצריך צ"ה.

בב הבהנים מבח המובחיה: ג כל המנחות
 הנעשות בכלי טו). מעונות שלש מתנות
 שמן. יציקה ובלילה ומתן שמן בכלי
 קודם לעשייתן טו). והחלות יו) בוללן יו).
 דברי רבי. וחכמים אומרים סלת יט).
 החלות כ) מעונות בלילה. הריקקים ב)
 משוחים. ביצד מושחן כמין כי כ"א). ושאר
 השמן נאכל לכהנים: ד כל המנחות
 הנעשות בכלי כ"ב) מעונות פתיחה. מנחת

ופתיחה ויוזק עליה כמין אחר פתיחה וזו היא יציקה הרי שלשהן.
 וקומץ ומקטיר את הקומץ והשאר נאכל לכהנים: והחלות בוללן
 דברי רבי. השתא מיירי במנחת מאפה תנור שהיא בה חלות או
 ריקים וכתיב בה(ס) סולת חלות מנחת צלילות בשמן רבי סבר חלות
 צלילות כתיב שצוללן כשהן חלות ורבין סברי סולת צלילות כתיב
 מלמד שצוללת כשהיא סלת והלכה כחכמים: חלות מעונות בלילה
 והריקקים משוחים. דכתיב חלות צלילות ולא ריקים צלילים
 ריקים משוחים ולא חלות משוחות: ביצד מושחן כמין כי.
 יו"ט שהיא כמין ט' שלנו דהפרשת גודל [של שמאל] מן האלבע
 [כ"ה]: ד כל המנחות הנעשות בכלי. הכא לאו למעוטי
 מנחה מאפה תנור אלא דכתיב (ויקרא ב) פתות אותה פתים
 כו' מנחה לרבות כל המנחות לפתיחה אלא למעוטי שתי הלחם
 ולחם

מנחת מאפה תנור וכו' וכ"כ הרמב"ם ומ"ס ריקים הוא שפירשו כן דליחנהו בצ"ח המנחות אבל ה"ה בכל חלות דמנחות דשייכא פלוגתא
 דר' ורבנן. וז"ל רש"י חלות של מנחת מאפה ושל מנחת ומנחת בוללן בשמן לאחר שנטעו חלות לאחר אפייה. וכבר עוד
 מנחת הסולת לא היה בה חלות דבעודה סולת נקמטת ע"כ [וע' במ"ה בס"ד]: החלות טעונות צלילה. החלות שבמנחת מאפה
 טעונות צלילה לרבין סלת ולרבי חלות. רש"י: במזין כי. לשון הר"ב יו"ט. לשון רש"י שבלטו קורין לכף שלהן כי ע"כ. ומ"ס
 הר"ב כתיב ט' בלנו [והחוספות כתבו כתיב ט' וז"ל בלנו קמטת ע"כ [וע' במ"ה בס"ד]: החלות טעונות צלילה. החלות שבמנחת מאפה
 ובערוך פירש דתניא בכריתות [דף ה'] המלכים מושחין כתיב גזר והכהנים כתיב כ"י יו"ט פירש יבן שמן [על ראש אהרן] ויורד
 חילך וחילך כתיב ב' מרגלות וזה גורתו ע"כ. וא"י ראיתי שתי האלפא ביתא של יו"ט המרובע ושם אין גם אחד כתיב ט' אך
 בקטנה חלות העשרים כזה ט'. ועיין עוד מזה במנחה ז' פ"ד דלעיל: ד כל המנחות. הארבעה האפיות הרמב"ם פ"ג מה'
 קרבנות: הנעשות בכלי. פירש הר"ב למעוטי שתי הלחם ולחם הפנים. ופירש"י שאין נאפות בכלי אלא נאפות בתנור. ע"כ.
 וממעטינן מדכתיב אותה וכתבו החוספות דהקשה בקונטרס דתימא להו"א מנחת כהנים (ותימה) [ומירך] דמסתברא דמנחת כהנים ה"ל
 לרבויה בדין מנחת מחבת שכן פתיחה כתיבא ביה צהריא ושייתן מנחת יחיד ונפש כתיב בפרשה ולמעט טי הלחם [ולחם הפנים] לזכור
 הן. ע"כ. ובת"כ ראיתי ינאו אלו שאין מהן לאשים והקשה רבינו בגור אריה דהשתא דמנחת אחי לרבות לפתיחה א"כ
 היא דשתא קאי נמי אפתיחה ומיעוטה דאותה הרי תרי מיעוטי ולמעט מאפה תנור כיון דאיכא תרי מיעוטי [כמ"ס
 בריש מתיבתא דלעיל] ומירך דאע"ג דמרבין מנחה לפתיחה אפ"ה מיעוטה דהיא ליכא לאוקמא אלא איציקה דבה קאי קרא

(*) עיין בריש"י כ"י כ"ן דר' ראש שכתבו בלשון הר"ב כאן. ועי' בערוך סלם ערך בי מה שהצריך צ"ה.

יביין תפארת ישראל יביין

לבויה הכאין עמן נקדצים: יד) נקט צזה. דקמ"ל דבהקד. אפילו
 ב' הלחם כשצדאן בפני עלמן. כגון שלא היו ככשים. אפ"ה זכו
 בהן ככהנים. אף שאין הם ככשים (המקור: טו) כגון מנחת
 ומנחת. ולאפוקי מנחת מאפה. שאין טעונים יציקה. ואז"ל
 דקט הנעשות בכלי לאפוקי ב' הלחם ולחם הפנים. ומנחת חוטא
 וקנאות. ליהא. דהרי אלו אין טעונות שמן כלל: טו) בתחילה
 נותן שמן מעט בהכלי. ואח"כ נותן הסולת עליו. ואח"כ יוצק
 שמן על הסולת ובלולן יחד. ואח"כ נותנה בכלי שרת. ואח"כ חוזר
 ויוצק עליה שמן הנשאר מהלוג [כלעיל פ"ג סי' ו']. ולפיכך. תתא
 ממטה למעלה קחשיב. דייציקה. היינו דלכסוף. וצלילה דנקט.
 היינו שנתן שמן על הסולת כדי לצלול. ומתן שמן דנקט. היינו

המתן שמן שבכלי תחלה. והא דנקטיה תנא לכסוף. ה"ט מ"ס
 דקרא דנקט מ"ס מתן שמן בכלי. דהיינו מדכתיב סולת בשמן
 תעשה. הוא נכתב מלאחר צתורה אחר יציקה וצלילה: יז) שבמנחת
 מאפה. מחבת. ומנחת: יח) ר"ל צלילה שלהן. עושה כשצבר
 לאפו החלות ונפתחו. צולל הפתיחת: יט) שצלינה שלהן נעשה
 בשוין סולת: כ) שבמנחת מאפה [כלעיל פ"א סי' ב']: כא) בקף
 רפוייה. ב"ו יו"ט X [ועיין מ"ס זבחים פ"א סי' ל"ז]: כב) כ"ל
 דהכא לא אפיייה בכלי קאי. דהרי גם חלות וריקין שאין להפיה
 בכלי טעונות פתיחה [כרמב"ם פ"ו מקרבנות]. רק ר"ל כל מנחה
 שנתנה בכלי שרת. ולאפוקי ב' לחם ולחם"פ שאין נתנין לקמייה
 בכלי שרת. ואין טעונין פתיחה [ולא נקט כל מנחה שנקמטת עמון
 פתיחה

אלו מנחות נקמצות פרק ו מנחות

מנחת כהן המשחה כ"ה מ"ה
שם ס"ד וכו' כותבים יב"ט
נכתב פ"ה ה"א (פ"ט) מ"ה
שם פ"ה ה"א כל המנחות
משונות נ"ה פ"ה ע"ה מ"ה
פ"ה ה"ה א"ה מנחת
ה"ה : כל המנחות באות
כ"ה מ"ה פ"ה ה"ה מנחת
ה"ה י"ה ופ"ה שם כ"ה :
ה"ה מנחת פ"ה מ"ה פ"ה
מ"ה מ"ה פ"ה ה"ה מנחת
ה"ה : ה"ה ה"ה מ"ה
מ"ה מ"ה פ"ה מנחת
ומנחת פ"ה :

ע"כ. ולי מעיקרא לאו קושיא דעד כאן לא ממעטין מאפה
טור דכרי מיעוטי אלא ביניקה משום דמאי עבדת דכרי
מיעוטי. אבל הכא הא ממעטי דתי הלחם ולחם הפנים וזריבין
ב' מיעוטי דחלוקים הם
לענין לבונה. ומסתבר למועטי הני
ולא מאפה טור הואיל ואין מהן
לאישים כדברי ת"כ. ח"ג שהן דלכור
כדברי התוספות: ואינו מדביל.
דכיון דח"ג קמילה ח"ג לריך סדלה
רש"י בגמרא: מכפלה. פירש הר"ב
לא היה מכפלה כו'. ובגמרא גרסינן
לא היה מכפלה וכן העתיקו רש"י
והרמב"ם: רבי שמעון אומר מנחת
כהנים. לטון רש"י מנחת גדולה של
כהנים ע"כ וע' גר"ם: אין בהם
פתיחה. כלומר שלא היה מכפלה רש"י:
ה רבי יוסי אומר חף בצלק. כתב
הר"ב ה"ג ר"א בצלק וכן גירסת
התוספות. וכתבו דהתוספתא גרסינן
חף בצלק ופליגא חף. ובתוספתא
דווקנית ל"ג חף ע"כ. ול' הרמב"ם
ור"א שהעיסה לבדה היא לריכה
בעיטה. ר"ל שמקטפים אותו ביד
דכך בעיטה. והעיסה היתה בעטה.
ובעטה ג"כ [במספר] הזה ע"כ.
נראה שגירסתו היה ר"א הבעיטה

בצלק והעיסה חף בצלק: כל המנחות ברות עשר עשר.
בגמרא ילפינן לה מלחמי חודה דנפישין מילי דמיין להדני.
[זמ"ש הר"ב ומנחת סולת גמי כו'. ח"ג דלעיל משנה ג' [סד"ה
המלות] כתבתי בשם רש"י דמנחת סולת לא היה בה מלות כו'
י"ל קודם קמילה אבל לאחר מכאן ח"ג שאין עוד לגבוה בה
בלום מ"מ לא חילק הכתוב באפייתן שכן מליטו פירוש בכחוב
בפ' לו לענין חיוון שאברהם החורה צעירים כמו קודם הקמילה
וא"ת ומגילה להר"ב דלמא לא למדנו מלחמי חודה אלא הכך הגאפות
קודם קמילתן וכן פרש"י בחומש פ' ויקרא בפסוק ובי חקריב וגו' דעניו במנחות כל המנחות [המנחות] קודם קמילתן וי"ל דבפ' [אלו מנחות]
[כל המנחות ברות ד' מ"ט] איחא רב פפ"א אמר כל היכא דתקן עשר חקן. וככה בס רש"י ב' פירושים ולפירש הראשון היינו שכולם יהיו י' חלות
יש סס עוד לטון אחר בפרש"י ולאחר לטון כחוב בפ' החומש הגאפות קודם קמילתן וזוהו מתישב תמיהה הראשם שעל רש"י ז"ל: והגניירות.

ולחם הפנים. שאין טעונים פתיחה: כופל אחת לשנים.
דכתיב פתוח אותה פתים. פתוח היינו שנים דכיון דנשכר
היינו דתי חתיכות. פתים מרבינן שהיא החתיכה לשתי חתיכות
דהיינו ארבעה יכול יפנה פרושים ח"ל אותה פתים ולא פתיחה
לפתיחה וכלן פתיחת כותיים דסיפא
דמתיבתין לאו ר"ש קאמר ליה אלא
דכרי הכל היא דלאחר טעשה פתיחתן
כותיים כופל כל זית לשנים ושנים
לארבעה: מכפלה. לא היה מכפלה
לארבעה אלא לשנים דלא כתיב בה
אלא מנחת פתים ולא פתוח: רבי
שמעון אומר כו'. ואין הלכה כר"ס:
ה שיפה. כמשפסף החטה בין ידו
לכלי כדי שיהא טוחה להסיר קליפתה:
בעיטה. שבעט בעובי הגרופו או
בעובי פס ידו והיה שף אחת ובעט
שתיים שף שתיים ובעט ג'. והורר
ועשה כסדר הזה עד שגומר ה' מלות
בעיטות לג' מלות שיפות: ה"ג ר'
יוסי אומר בבצק. כלומר שיפה
ובעיטה בצלק ולא בחטין ואין הלכה
כר"י: עשר עשר חלות. ומנחת
סולת גמי ח"ג דקודם חפיה נקמלת
חפ"ה עשר חלות היא בזה: לחם
הפנים. בדריא כתיב ביה י"ב חלות:
וחביתו כהן גדול. נאמר בלחם הפנים חק עולם ונאמר
בחביתו כ"ג חק עולם. מה להלן י"ב חלות. חף כאן י"ב חלות
ומקריבין מהן ו' חלות בבקר ושם חלות בערב: חוץ מחלות
חודה שהן באות עשר. כדבעינן למימר טעמא לקמן באורך
פרקין. ואין הלכה כר"מ: ה' העומר היה בא עשרון משלש
באין. מנחת העומר שמצויין ממחרת הפסח היו קולרין ג'
סאון. דהיינו חפיה שצורים וקומתן אותו [ומניפין] אותו בנפה
קודם קמילתן וכן פרש"י בחומש פ' ויקרא בפסוק ובי חקריב וגו' דעניו במנחות כל המנחות [המנחות] קודם קמילתן וי"ל דבפ' [אלו מנחות]
[כל המנחות ברות ד' מ"ט] איחא רב פפ"א אמר כל היכא דתקן עשר חקן. וככה בס רש"י ב' פירושים ולפירש הראשון היינו שכולם יהיו י' חלות
יש סס עוד לטון אחר בפרש"י ולאחר לטון כחוב בפ' החומש הגאפות קודם קמילתן וזוהו מתישב תמיהה הראשם שעל רש"י ז"ל: והגניירות.

בצלק והעיסה חף בצלק: כל המנחות ברות עשר עשר.
בגמרא ילפינן לה מלחמי חודה דנפישין מילי דמיין להדני.
[זמ"ש הר"ב ומנחת סולת גמי כו'. ח"ג דלעיל משנה ג' [סד"ה
המלות] כתבתי בשם רש"י דמנחת סולת לא היה בה מלות כו'
י"ל קודם קמילה אבל לאחר מכאן ח"ג שאין עוד לגבוה בה
בלום מ"מ לא חילק הכתוב באפייתן שכן מליטו פירוש בכחוב
בפ' לו לענין חיוון שאברהם החורה צעירים כמו קודם הקמילה
וא"ת ומגילה להר"ב דלמא לא למדנו מלחמי חודה אלא הכך הגאפות
קודם קמילתן וכן פרש"י בחומש פ' ויקרא בפסוק ובי חקריב וגו' דעניו במנחות כל המנחות [המנחות] קודם קמילתן וי"ל דבפ' [אלו מנחות]
[כל המנחות ברות ד' מ"ט] איחא רב פפ"א אמר כל היכא דתקן עשר חקן. וככה בס רש"י ב' פירושים ולפירש הראשון היינו שכולם יהיו י' חלות
יש סס עוד לטון אחר בפרש"י ולאחר לטון כחוב בפ' החומש הגאפות קודם קמילתן וזוהו מתישב תמיהה הראשם שעל רש"י ז"ל: והגניירות.

שנויי נוסחאות
בופ"ה. כמש"כ קופל
וכן כסמ"ך קופל.
מנחת כהנים
כ"ה: ובז"ק מנחות.
(כהן) הפתיחה. כ"ה
במש"כ. משיח: כ"ה
נ"ה. (לא היה)
מכפלה. דל"ה ודל"ה
ובז"ק נ"ה ודל"ה
ה"ה ודל"ה ודל"ה
שלא היה כ"ה מן הגמי
ש"ה וכדל"ה ל"ה (ד"ס).
מנחת כהנים. ד"ג
מנחות. מ"ה. מ"ה. כ"ה
א"י ל"ה. בהן קמיצה
אין בהם. כ"ה. כ"ה.
בה. ובז"ק כ"ה.
במש"כ. מנחת כהנים;
כ"ה. פתיחתן.
ד"ה ודל"ה ודל"ה כ"ה.
פתיחתן. וד"ה ל"ה
ש"ה וכו' כ"ה
ומ"ה כותיים ליתא וכן
הח"ה וכו' כותיים;
כ"ה. פתיחתן כותיים.
ה' והשיפה והביעטה.
כ"ה השיפה. כמש"כ
ש"ה ה' ובעיטה. רבי
יוסי אומר חף בבצק.
כ"ה: והנה כמש"כ
כלאנו וע"ה ח"ה.
עשר (עשר). כ"ה
ליתא וכן כסמ"ך.
כ"ה (שהם). כ"ה
ג' ובז"ק ליתא.
והגניירות. כמש"כ
וגניירות.

בצלק והעיסה חף בצלק: כל המנחות ברות עשר עשר.
בגמרא ילפינן לה מלחמי חודה דנפישין מילי דמיין להדני.
[זמ"ש הר"ב ומנחת סולת גמי כו'. ח"ג דלעיל משנה ג' [סד"ה
המלות] כתבתי בשם רש"י דמנחת סולת לא היה בה מלות כו'
י"ל קודם קמילה אבל לאחר מכאן ח"ג שאין עוד לגבוה בה
בלום מ"מ לא חילק הכתוב באפייתן שכן מליטו פירוש בכחוב
בפ' לו לענין חיוון שאברהם החורה צעירים כמו קודם הקמילה
וא"ת ומגילה להר"ב דלמא לא למדנו מלחמי חודה אלא הכך הגאפות
קודם קמילתן וכן פרש"י בחומש פ' ויקרא בפסוק ובי חקריב וגו' דעניו במנחות כל המנחות [המנחות] קודם קמילתן וי"ל דבפ' [אלו מנחות]
[כל המנחות ברות ד' מ"ט] איחא רב פפ"א אמר כל היכא דתקן עשר חקן. וככה בס רש"י ב' פירושים ולפירש הראשון היינו שכולם יהיו י' חלות
יש סס עוד לטון אחר בפרש"י ולאחר לטון כחוב בפ' החומש הגאפות קודם קמילתן וזוהו מתישב תמיהה הראשם שעל רש"י ז"ל: והגניירות.

בצלק והעיסה חף בצלק: כל המנחות ברות עשר עשר.
בגמרא ילפינן לה מלחמי חודה דנפישין מילי דמיין להדני.
[זמ"ש הר"ב ומנחת סולת גמי כו'. ח"ג דלעיל משנה ג' [סד"ה
המלות] כתבתי בשם רש"י דמנחת סולת לא היה בה מלות כו'
י"ל קודם קמילה אבל לאחר מכאן ח"ג שאין עוד לגבוה בה
בלום מ"מ לא חילק הכתוב באפייתן שכן מליטו פירוש בכחוב
בפ' לו לענין חיוון שאברהם החורה צעירים כמו קודם הקמילה
וא"ת ומגילה להר"ב דלמא לא למדנו מלחמי חודה אלא הכך הגאפות
קודם קמילתן וכן פרש"י בחומש פ' ויקרא בפסוק ובי חקריב וגו' דעניו במנחות כל המנחות [המנחות] קודם קמילתן וי"ל דבפ' [אלו מנחות]
[כל המנחות ברות ד' מ"ט] איחא רב פפ"א אמר כל היכא דתקן עשר חקן. וככה בס רש"י ב' פירושים ולפירש הראשון היינו שכולם יהיו י' חלות
יש סס עוד לטון אחר בפרש"י ולאחר לטון כחוב בפ' החומש הגאפות קודם קמילתן וזוהו מתישב תמיהה הראשם שעל רש"י ז"ל: והגניירות.

בצלק והעיסה חף בצלק: כל המנחות ברות עשר עשר.
בגמרא ילפינן לה מלחמי חודה דנפישין מילי דמיין להדני.
[זמ"ש הר"ב ומנחת סולת גמי כו'. ח"ג דלעיל משנה ג' [סד"ה
המלות] כתבתי בשם רש"י דמנחת סולת לא היה בה מלות כו'
י"ל קודם קמילה אבל לאחר מכאן ח"ג שאין עוד לגבוה בה
בלום מ"מ לא חילק הכתוב באפייתן שכן מליטו פירוש בכחוב
בפ' לו לענין חיוון שאברהם החורה צעירים כמו קודם הקמילה
וא"ת ומגילה להר"ב דלמא לא למדנו מלחמי חודה אלא הכך הגאפות
קודם קמילתן וכן פרש"י בחומש פ' ויקרא בפסוק ובי חקריב וגו' דעניו במנחות כל המנחות [המנחות] קודם קמילתן וי"ל דבפ' [אלו מנחות]
[כל המנחות ברות ד' מ"ט] איחא רב פפ"א אמר כל היכא דתקן עשר חקן. וככה בס רש"י ב' פירושים ולפירש הראשון היינו שכולם יהיו י' חלות
יש סס עוד לטון אחר בפרש"י ולאחר לטון כחוב בפ' החומש הגאפות קודם קמילתן וזוהו מתישב תמיהה הראשם שעל רש"י ז"ל: והגניירות.

בצלק והעיסה חף בצלק: כל המנחות ברות עשר עשר.
בגמרא ילפינן לה מלחמי חודה דנפישין מילי דמיין להדני.
[זמ"ש הר"ב ומנחת סולת גמי כו'. ח"ג דלעיל משנה ג' [סד"ה
המלות] כתבתי בשם רש"י דמנחת סולת לא היה בה מלות כו'
י"ל קודם קמילה אבל לאחר מכאן ח"ג שאין עוד לגבוה בה
בלום מ"מ לא חילק הכתוב באפייתן שכן מליטו פירוש בכחוב
בפ' לו לענין חיוון שאברהם החורה צעירים כמו קודם הקמילה
וא"ת ומגילה להר"ב דלמא לא למדנו מלחמי חודה אלא הכך הגאפות
קודם קמילתן וכן פרש"י בחומש פ' ויקרא בפסוק ובי חקריב וגו' דעניו במנחות כל המנחות [המנחות] קודם קמילתן וי"ל דבפ' [אלו מנחות]
[כל המנחות ברות ד' מ"ט] איחא רב פפ"א אמר כל היכא דתקן עשר חקן. וככה בס רש"י ב' פירושים ולפירש הראשון היינו שכולם יהיו י' חלות
יש סס עוד לטון אחר בפרש"י ולאחר לטון כחוב בפ' החומש הגאפות קודם קמילתן וזוהו מתישב תמיהה הראשם שעל רש"י ז"ל: והגניירות.

תוספות חדשים

ה"ב כופל ר"ה אחת
כו' פתים כו' כל זית לבנים
ושנים לארבעה עכ"ל
ובגמרא כאן ובגמרא דף
ל"ו משמע דאחר הפתיחה
כאלו כותיים דרי' בעי
למ"ה מ"ה: דמנחתין על
כ"ה דוקא המולת ע"ש
וכ"ה כרמ"ס כ"ה
מכמ"ק ובי"ד פוזתן כל
חלה לבנים והכנים לארבע
כו' עכ"ל וכו' שם כ"ה
הכתיב כ"ה ולוקח כל
הכתיב וכופל כו' חד
מהן לשנים כו' דלא
כ"ה דלול לטעמו גם
לקמן ר"ש פ"ט ע"ש.
(ממנחתין) ז"ל:
ה"ב ד"ה ורבינו י"ג
כו' חק עולם כו'. עכ"ל
וכתבו חוס' תימא דכ"ה
דכ"ה חוקק דלחם הפנים
כ"ה כן לר"ב יגורו אבל
ש"ה ש"ה מוספה כלל
כ"ה

בצלק והעיסה חף בצלק: כל המנחות ברות עשר עשר.
בגמרא ילפינן לה מלחמי חודה דנפישין מילי דמיין להדני.
[זמ"ש הר"ב ומנחת סולת גמי כו'. ח"ג דלעיל משנה ג' [סד"ה
המלות] כתבתי בשם רש"י דמנחת סולת לא היה בה מלות כו'
י"ל קודם קמילה אבל לאחר מכאן ח"ג שאין עוד לגבוה בה
בלום מ"מ לא חילק הכתוב באפייתן שכן מליטו פירוש בכחוב
בפ' לו לענין חיוון שאברהם החורה צעירים כמו קודם הקמילה
וא"ת ומגילה להר"ב דלמא לא למדנו מלחמי חודה אלא הכך הגאפות
קודם קמילתן וכן פרש"י בחומש פ' ויקרא בפסוק ובי חקריב וגו' דעניו במנחות כל המנחות [המנחות] קודם קמילתן וי"ל דבפ' [אלו מנחות]
[כל המנחות ברות ד' מ"ט] איחא רב פפ"א אמר כל היכא דתקן עשר חקן. וככה בס רש"י ב' פירושים ולפירש הראשון היינו שכולם יהיו י' חלות
יש סס עוד לטון אחר בפרש"י ולאחר לטון כחוב בפ' החומש הגאפות קודם קמילתן וזוהו מתישב תמיהה הראשם שעל רש"י ז"ל: והגניירות.

בצלק והעיסה חף בצלק: כל המנחות ברות עשר עשר.
בגמרא ילפינן לה מלחמי חודה דנפישין מילי דמיין להדני.
[זמ"ש הר"ב ומנחת סולת גמי כו'. ח"ג דלעיל משנה ג' [סד"ה
המלות] כתבתי בשם רש"י דמנחת סולת לא היה בה מלות כו'
י"ל קודם קמילה אבל לאחר מכאן ח"ג שאין עוד לגבוה בה
בלום מ"מ לא חילק הכתוב באפייתן שכן מליטו פירוש בכחוב
בפ' לו לענין חיוון שאברהם החורה צעירים כמו קודם הקמילה
וא"ת ומגילה להר"ב דלמא לא למדנו מלחמי חודה אלא הכך הגאפות
קודם קמילתן וכן פרש"י בחומש פ' ויקרא בפסוק ובי חקריב וגו' דעניו במנחות כל המנחות [המנחות] קודם קמילתן וי"ל דבפ' [אלו מנחות]
[כל המנחות ברות ד' מ"ט] איחא רב פפ"א אמר כל היכא דתקן עשר חקן. וככה בס רש"י ב' פירושים ולפירש הראשון היינו שכולם יהיו י' חלות
יש סס עוד לטון אחר בפרש"י ולאחר לטון כחוב בפ' החומש הגאפות קודם קמילתן וזוהו מתישב תמיהה הראשם שעל רש"י ז"ל: והגניירות.

בצלק והעיסה חף בצלק: כל המנחות ברות עשר עשר.
בגמרא ילפינן לה מלחמי חודה דנפישין מילי דמיין להדני.
[זמ"ש הר"ב ומנחת סולת גמי כו'. ח"ג דלעיל משנה ג' [סד"ה
המלות] כתבתי בשם רש"י דמנחת סולת לא היה בה מלות כו'
י"ל קודם קמילה אבל לאחר מכאן ח"ג שאין עוד לגבוה בה
בלום מ"מ לא חילק הכתוב באפייתן שכן מליטו פירוש בכחוב
בפ' לו לענין חיוון שאברהם החורה צעירים כמו קודם הקמילה
וא"ת ומגילה להר"ב דלמא לא למדנו מלחמי חודה אלא הכך הגאפות
קודם קמילתן וכן פרש"י בחומש פ' ויקרא בפסוק ובי חקריב וגו' דעניו במנחות כל המנחות [המנחות] קודם קמילתן וי"ל דבפ' [אלו מנחות]
[כל המנחות ברות ד' מ"ט] איחא רב פפ"א אמר כל היכא דתקן עשר חקן. וככה בס רש"י ב' פירושים ולפירש הראשון היינו שכולם יהיו י' חלות
יש סס עוד לטון אחר בפרש"י ולאחר לטון כחוב בפ' החומש הגאפות קודם קמילתן וזוהו מתישב תמיהה הראשם שעל רש"י ז"ל: והגניירות.

בצלק והעיסה חף בצלק: כל המנחות ברות עשר עשר.
בגמרא ילפינן לה מלחמי חודה דנפישין מילי דמיין להדני.
[זמ"ש הר"ב ומנחת סולת גמי כו'. ח"ג דלעיל משנה ג' [סד"ה
המלות] כתבתי בשם רש"י דמנחת סולת לא היה בה מלות כו'
י"ל קודם קמילה אבל לאחר מכאן ח"ג שאין עוד לגבוה בה
בלום מ"מ לא חילק הכתוב באפייתן שכן מליטו פירוש בכחוב
בפ' לו לענין חיוון שאברהם החורה צעירים כמו קודם הקמילה
וא"ת ומגילה להר"ב דלמא לא למדנו מלחמי חודה אלא הכך הגאפות
קודם קמילתן וכן פרש"י בחומש פ' ויקרא בפסוק ובי חקריב וגו' דעניו במנחות כל המנחות [המנחות] קודם קמילתן וי"ל דבפ' [אלו מנחות]
[כל המנחות ברות ד' מ"ט] איחא רב פפ"א אמר כל היכא דתקן עשר חקן. וככה בס רש"י ב' פירושים ולפירש הראשון היינו שכולם יהיו י' חלות
יש סס עוד לטון אחר בפרש"י ולאחר לטון כחוב בפ' החומש הגאפות קודם קמילתן וזוהו מתישב תמיהה הראשם שעל רש"י ז"ל: והגניירות.

שתי הלחם כי...
 ט"ז פ"ח פ"ה ט"ז : להל"ם
 ט"ז פ"ח פ"ה ט"ז : להל"ם

כדבעינן למימר בזו"ד פירקין ב"ב : [ד' עשרון משלש סאין .
 למזוה ולא לעכב כדפירש הר"ב במשנה דלקמן והא דפירש
 הר"ב בכאן דמניפין ז"ג נפה כדחזן לקמן ועמ"ס ט"ז ב"ד :
 ז בשלש עשרה נפה . לזון הר"ב ז למעלה מזו . מהיים
 צברייחא וזו למעלה מזו . עליונה

י"ג פעמים עד שמעמידים כלתו על עשרון שהיא עשירית הלחם
 וטעמא דכתי עשרון של עומר ג' סאין של שעורים כיון
 דמחבואה חדשה הוא . ושל שעורים יש בהן סובין הרבה וסולת
 מועט ולא חתי עשרונו מובחר אלא מג' סאין : שתי הלחם שתי
 עשרונים משלש כאין . כיון

שנויי נוסחאות
 ו שני עשרונים .
 ב"ב פ"ח פ"ה ט"ז : להל"ם
 ד"ז שתי עשרונות וז"ל
 כ"ק (ובס שני) .
 וארבעה עשרונים .
 במש"ב וארבע . כ"ק
 ובס"מ וכ"ק"א . עשרונים .
 ז ושתי הלחם . כ"ק
 ובמש"ב שתי . פ"ה
 קצבה . כ"ק ובמש"ב
 להן . היה מביא .
 במש"ב ד"ט"ז עד כעמ"ס
 היה מראשונה . והנה
 סכ"ז כלפינו . ואפ"ר .
 אותה עד שתהא . כ"ק
 ואפ"ר אותה שתי
 עשרה הלוח שני
 עשרונים יהיה החלה
 האחת שחא ; כ"ק
 ואפ"ר אותה שתי
 עשרה הלוח שחא
 והלה עד יתא ג"כ
 כ"ק וצ"ק כ"ק
 ובמש"ב ד"ט"ז עד
 כעמ"ס והוכיחה הכ"ס
 והנוסח יבן עוף (ד"ס) :

קולטו ס בין תחונה קולטת סלת
 ופרט"י ז למעלה מזו כל אחת עבה
 מהצדפה עליונה ראשונה קולטת
 סובין שהיא יהיה נפה שבסובין . ולא
 יתה קולטת כי אם סובין . והיו
 הקמח והסלת לעבר הנפה . ושוב
 היה נותן הקמח והסלת בתחתונה
 בדקה הימנה והיא יתה קולטת
 הקרטין סלת . והקמח הולך לעבר
 הנפה . ושוב היה חוזר ונותן הסלת
 בדקה הימנה כדי שלא ישתיר מן
 הקמח ומן הסובין בסלת כלל שתהא
 הסלת צרויה ע"כ . ומ"ס הר"ב וכל זה למזוה אבל לא לעכב
 שאם הביא כו' לישנא קטיע הוא שה"ל לכתוב ג"כ שאם לא
 יטפה ז"ג נפה כו' וכמ"ס הרמב"ם צפירוטו ובחבורו פ"ה
 מהלכות תמידין גבי לחם הפנים ואפ"ר לפי שבצרייתא לא
 חמרו אלא ריבה ומיעט צמדת סאין אבל לא הזכירו הנפות
 ואף הרמב"ם בפ"ח מה"ט לא העתיק אלא לשון הצרייתא ולא
 זכר שאם מיעט בנפות כמו שהזכיר בלחם הפנים ואפ"ר דפ"ח קאי חלוהו . לכך גם הר"ב ה"ק וכל זה למזוה כו' שאם
 הביא כו' לעומר כשם שאם הביא כו' לא פסל דהכי מיהניח . בהדיא בצרייתא . ה"ג בנפות דמאי שנא . אבל ראייתא בפירש"י
 ס"כ ז"ג נפה הלכה למשה מהיני ע"כ . נראה טעמו דכיון דליכא צניייהו אלא נפה אחת א"ל למימר דטעמא משום חדשות וישנות
 כדלעיל אלא דהל"מ היא . וח"ה דהל"מ היא יתכן לומר דאף לעכב הוא כמו שאר שיטורין דהל"מ כדאייתא בפ"ק דסוכה והס לעכב
 והשתא בדוקא נקטת הצרייתא ריבה ומיעט בסאין בלבד : שנאמר ולקחת סלת ואפ"ר וגו' שתהא מנופה כל לרבה
 שתהא סלת צרויה בשעת חפייה . רש"י * :

עשרון משלש סאין (ח) . שתי הלחם שני
 עשרונים משלש סאין (ט) . לחם הפנים
 עשרים וארבעה עשרונים מעשרים וארבע
 סאין (ס) : ז העומר היה מנופה בשלש
 עשרה נפה (א) . ושתי הלחם בשתיים
 עשרה . ולחם הפנים באחת עשרה . רבי
 שמעון אומר לא היה לה קצבה (ב) אלא
 סולת מנופה כל צרכה היה מביא . שנאמר
 (ויקרא כ"ד) ולקחת סלת ואפ"ר אותה . עד
 שתהא מנופה כל צרכה :

תוספות חדשים
 כיון שש שתי תיבות כזה
 כמו ש"ס והביאו ג"כ בעל
 יבין מנחות . ומ"ס כה"ז
 מ"כ"ס היכא דאייתא למיפקר
 לא ידעו מה שיש כאן
 למיפקר ועוד דכאן הוא
 רק גילוי מלתא בעלמא
 וכדו תוספתא בחולין דף
 קל"א דילפינן כה"ג אפ"ר
 דאין מופנה כלל ע"ס ועוד
 כתב הכ"ס בשם הרמב"ם
 שכתב בפרק המסוקד היה
 שהג"ס מקובלת הל"ע ליה
 הדין (ג"ל) לאפוקי ה"כ
 שנקבל רק התיבות ג"כ
 אבל לא גוף הדין) לא
 צענון מופנה כלל ע"ס ל"ס
 הגמ"ר דף כ"א ע"כ דל"י
 ולר"ס אייסקין הינת
 עולם והובא בקצור כה"כ
 ותו"ט ספ"ד דלעיל ולי קשה
 על תוספתא שקבש דלייסקין
 חוקק לגוסייה היינו ש"ז
 משכב ע"ס
 גמ"ר ותו"ט כתבו בכיחות
 דף י"ט ובכ"ס דף י"ח
 כש"ס ר"ס דמלת חוקק
 לא נלמד שיטובא רק
 מזה ג"כ חוקק חוקק
 ע"ס ח"כ חמלה נלמד
 חוקק רק לג"ס ואין ג"כ
 למחזה (ממור"ש ז"ל)

ה"ג נפסל דהכי מיהניח . בהדיא בצרייתא . ה"ג בנפות דמאי שנא . אבל ראייתא בפירש"י
 ס"כ ז"ג נפה הלכה למשה מהיני ע"כ . נראה טעמו דכיון דליכא צניייהו אלא נפה אחת א"ל למימר דטעמא משום חדשות וישנות
 כדלעיל אלא דהל"מ היא . וח"ה דהל"מ היא יתכן לומר דאף לעכב הוא כמו שאר שיטורין דהל"מ כדאייתא בפ"ק דסוכה והס לעכב
 והשתא בדוקא נקטת הצרייתא ריבה ומיעט בסאין בלבד : שנאמר ולקחת סלת ואפ"ר וגו' שתהא מנופה כל לרבה
 שתהא סלת צרויה בשעת חפייה . רש"י * :

ה"ג נפסל דהכי מיהניח . בהדיא בצרייתא . ה"ג בנפות דמאי שנא . אבל ראייתא בפירש"י
 ס"כ ז"ג נפה הלכה למשה מהיני ע"כ . נראה טעמו דכיון דליכא צניייהו אלא נפה אחת א"ל למימר דטעמא משום חדשות וישנות
 כדלעיל אלא דהל"מ היא . וח"ה דהל"מ היא יתכן לומר דאף לעכב הוא כמו שאר שיטורין דהל"מ כדאייתא בפ"ק דסוכה והס לעכב
 והשתא בדוקא נקטת הצרייתא ריבה ומיעט בסאין בלבד : שנאמר ולקחת סלת ואפ"ר וגו' שתהא מנופה כל לרבה
 שתהא סלת צרויה בשעת חפייה . רש"י * :

(* אולם כש"ס כ"י (נדפס בגמ' ד' ר"ח) ולקחת סולת ואפ"ר משמע משנת לקיחה ההא דרואי לאותו וע"ס בגמ' .

ציונים תוספת י"ט התורה היתה באה פרק ז מנחות ר"ע מברטנורא

פ"ז א התורה כ"י
 פ"ז טעמה פ"ז ט"ה
 שנויי נוסחאות
 פ"ז א אפ"ר ד"ר
 האפ"ר :

פרק ז א חמש סאין ירושלמיות שכן שם מדבריות . כתב
 הר"ב , שהוכיפו כו' . ואין מוכיפין יותר
 משתות . ילפינן לה בגמ' מקרא דיוחזקאל (מ"ה) עשרים שקלים חמשה
 ועשרים שקלים עשרה וחמשה שקל
 המנה יהיה לכם . לכל הני שקלים
 שהם ששים הוא המנה והשקל ד'
 זוזים הרי ר"מ זוזי וק"ל דמנה
 דאורייתא

פרק ז א התורה . חמש סאין ירושלמיות שהן שש
 מדבריות . חמש סאין של ירושלים
 הן שש מאותן שהיו צמדבר זימיו משה שהוכיפו על המדה
 שהיתה זימיו משה שמות דק"ל
 מוכיפין על המדות ואין מוכיפין יותר
 משתות ולאו שמות הוא שמות מלכרי :
 שתי אפ"ר . כלומר הכך שם סאין
 הם

פרק ז א (א) ר"ל שכשנאו לירושלים וסייפו על המדות . שמו ו'
 סאין שמדדו בהן צמדבר זימיו משה . עשו בירושלים
 פ"ז א (ב) ר"ל הכך ו' סאין מדבריות היו ב' אפ"ר .
 שכל אפ"ר י' עשרונים :
 הם

הם שתי איפות שהם עשרים עשרון שהרי בכל איפה עשר עשרונות: עשרה לחמץ. עשרה עשרונים לעשר חלות חמץ שבהוד: רבובה. חלוטה במים רותחין קרויה רבובה. ורמז"ס פירש רבובה מרובה בשמן וקלויה זו לפי שהיה זה שמן כנגד החלות והרקיקין:

האיפה שלש סאין (ג) עשרים עשרון. עשרה (ד) לחמץ. ועשרה (ה) למצה. עשרה לחמץ. עשרון לחלה (ו). ועשרה למצה. ובמצה שלשה מינין. חלות. ורקיקים. ורבובה (ז). נמצאו שלשה עשרונות ושליש לכל מין. שלש חלות לעשרון (ז). במדה ירושלמית היו שלשים קב (ח). חמשה עשר לחמץ וחמשה עשר למצה. חמשה עשר לחמץ קב וחצי לחלה. וחמישה עשר למצה. והמצה שלשה מינין חלות ורקיקים ורבובה. נמצאו חמשת קבים לכל מין (ט). שתי חלות לקב: (ב המלואים) היו באים כמצה שבתורה. חלות ורקיקים ורבובה. הניירות (י) היתה באה שתי ידות במצה שבתורה (יג). חלות ורקיקים. ואין בה רבובה. נמצא (י) עשרה קבים ירושלמיות שהן ששה עשרונות ועדויות.

דאורייתא כ"ה סלעים שהם מאה זוז ומנה של קודש כפול היה הרי מאתים נמלא שהאיפו שחזק מלצר שהוא מ' על ר': עשרה לחמץ ועשרה למצה וכו'. כתב הר"ב ולמדנו שמין אחד של חמץ היה י' עשרונים כנגד ג' מינים של מצה מדכתיב על חלות לחם חמץ חמרה תורה כו' וז"ל

הרמב"ם [מפני] שחמץ על חלות לחם חמץ אחר שגא' חלות מצות ורקיקי מצות וסלת מרובת [ובאה הקבלה שר"ל] שיעור אלו הג' מינים כמו שיעור החמץ ע"כ: רבובה. כתב הר"ב חלוטה במים רותחין קרויה רבובה כך פירש"י צפירוש החומש פרשת זו ומ"ש הר"ב בשם הרמב"ם שפי' רבובה מרובה בשמן וקלויה זו. כפי' מבנה ג' פ"ט אדתן הם דבבתי כ"ג היה רביעית שמן לכל חלה כתב וז"ל זה הענין מהזיק ענין שעלה בלבי ולא מלאחי כתוב להמכו עליו והוא כי מ"ש בתיבתי כ"ג מרובת הביאה וכן נאמר בתורה סלת מרובת והיא נקראת אלס רבובה והטלה הזאת אין לה גזרה כל עיקר ממה שיש בידנו מן הלבוש חמס נחזקה דעתי בענין רבובה שהוא רבוי שמן מאשר מלאחי מרביית השמן בתיבתי כ"ג ובמין רבובה מניי הסודה כמו שזכרנו פירשו ודעתי נוטה בענין רבובה הוא ענין קלויה בשמן כמו שקולין דבר שנקרא בלשון ערב ולאבי"א ר"ל שלפה על פני השמן שקולין אותה זה ולכך הולך ריבוי שמן והוא שנאמר [סלת] בשמן העשה. והשר הביאנו לזה מ"ש בספר צפירוש ענין מצה מרובת מלמד שכל מעשה ברותחין. והענין הזה הוא כיהא כל שמן שעשוי עמה רותח. והואיל והענין כן מ"ש רביעית לכל אחד ר"ל שקולין אותה זה. עכ"ל. וזה מחזק אללי מה שנאמתי בנ"א' כפי' הרמב"ם דכפ"ג דחלות שכתב שפרשו מרובת הביאה שהוא מענין לצירה. [וענין מ"ש שם בס"ד]:

ב [ורבובה. כתב הר"ב דכתיב במלואים וכו']. וחלת לחם שמן זו רבובה דמוסף זה שמן כנגד חלות ורקיקים. כפי' שתי מדה מדבריות שהיו שם עשרונים. אבל במדה וכו': (ה) דכל סאה ו' קבין. נמלא ה' סאין הם ל' קבין: (ט) ובכל מין י' חלות. נמלא שתי וכו': (י) שהביאו כשהוקם המשכן. ונתחנכו אהרן ובניו לכהונה: (יא) לחמי נזיר שמביא ביום תגלתו: (יב) ר"ל ב' חלקים של מיני מצה שבתורה. וכימפרש ואזיל: (יג) נמלאו שהיה כלכך למלא בנימות י' וכו': (יד) ר"ל י' קבין ירושלמיות. היו ו' עשרונות

שבתורה

באים כמצה שבתורה חלות ורקיקים ורבובה. דכתיב במלואים (שם ה) ומסל המנות אשר לפני ה' לקח חלת מצה אחת וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחד. חלת מצה אלו חלות וחלת לחם שמן זו רבובה דמוסף זה שמן כנגד חלות ורקיקים. ורקיק זה רקיק: גזירות. לחמי נזיר כהמדר (במדבר ו) וסלת מצות סלת חלות בלילות בשמן ורקיקי מצות משוחים בשמן ורבובה לא הוזכר שם: שני ידות. שני חלקים של מיני מצה שבתורה היו בנזירות וכדמפרש ואזיל: נמצאו. לנזירות: עשר קבין. שהרי בשלשה מיני מצה שבתורה היו חמשה עשר קבין. והיו להו עשרה שני ידות של חמשה עשר: שהן שש עשרונות ועדוין. כלומר ועוד שמוסף עליהן שהרי היו ג' עשרונים ושליש לכל מין כדאמרן (" כר"ב ד"ר שגאריטע. לעיל

מדות דף פ"ט והלכה למשה מסיני חזי לנו שמן להודו והמחית הוא דמסוס הא דכתיב לחם שמן שחא רבובה כדאיתא בגמרא כדדריש רב נחמן בר רב חסדא משמיה דר' עובל זה קרבן מה למדנו לבני ביום המשחו פרש"י [כלום] חייבין בניו בשביל משיחת אביהם ע"כ. אלא מקיש חטבו הוא המילואים להמשחו קן החביתין מה המשחו רבובה דכתיב צפ"ל מרובת הביאה חף חמיו רבובה: הניירות היתה באה שתי ידות במלה

י כ י נ

תפארת ישראל

י כ י נ

ג) שהם עשרים וט': (ד) י' עשרונים: (ה) דכל אחד מ' חלות החמץ שבהוד. נעשה מעשרון: (ו) ר"ל שגבלת בשמן רותח קודם שיאפוף [מכילהא]. ולרמב"ם [פ"ט מקדשות] ר"ל שחולט הסולת במים רותחין. ואופה אותו מעט. ואח"כ מטגנה בשמן הרבה. מדויה במין זה רביעית שמן. להכי נקראת רבובה. משאיכ בחלות או ברקיקין לא היה בכל מין רק שמינית שמן: (ז) וכל זה לפי

תוספות רע"ק

פרק ז א ואות כ] בהרע"ב ד"ה במדה ירושלמית. ה' עשרה עשרונים וסדכתיב גבי שתי הלחם מסושבותיכם תביאו לחם תנופה שתיים זאן כמלה נמצאו. . . המסכה לשיל. ועדוין. כמסכ"ב ועדוין אולם כמסכ"ב דפ"י ליהא והוסיפו ככ"ז מן המעיות: כתיב ועדוין: כתיב א' חמץ

כ"ח: שלא לשמה. לא קדש הלחם דכתיב (ויקרא ז) על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח חודה שלמו על זבח שזבח לשם חודה שלמו: וכן איל המלוואים. לפי שהן היו תחלה לכל הקרבנות נקט איל המלוואים וה"ה לילוי נזיר. דמלוואים

שחטה שלא לשמה. וכן איל המלוואים (ב) וכן שני בבשי עצרת ששחמן שלא לשמן. לא קדש הלחם: ד נסכים שקדשו בכלי (ג) ונמצא הזבח פסול (ד). אם יש שם זבח אחר (א). יקרבו עמו (ב).

קרבן יחיד הן חשובים: ד נסכים שקדשו בכלי. לאו דוקא בכלי. שאין נסכים מתקדשים ליפסול ביולא ובלילה וא"פ שקדשו בכלי. אלא בשמיטת הזבח דכתיב זבח ונסכים הנסכים תלוים בזבח: ונמצא הזבח פסול. שנפסל בזריקה דאילו

בשמיטה נפסל לא קדשו נסכים: אם יש שם זבח אחר יקרבו עמו. בנסכים של זבור מוקמינן לה למתיתין משום דלכ ז"ד מתנה עליהם. אם הולרכו לזבח זה הולרכו. ואם לאו יהיו לזבח אחר. אבל בנסכים של יחיד אין כשרים לזבח אחר. ואפילו נסכים של זבור אין קרבים עם זבח אחר א"כ היה אותו זבח זבח כשנפסל הזבח הראשון. אבל אם לא היה זבח בשעה שנפסל הזבח הראשון אין קרבים עם הזבח האחר. ומתניתין חסורי מחסרה והכי קתני [יקרבו עמו]. ב"ה שהיה זבח זבח באותה שעה אבל אם לא היה זבח זבח באותה שעה נעשה כמו שנפסלו בלינה ופסולים והכי מפרש מתניתין בגמרא. וכל זמן שלא נתקדשו נסכים בכלי א"פ נשחט הזבח יטולים להקריב נסכים אפילו אחר כמה ימים דק"ל מצוי אדם קרבנו היום ונסו אפילו אחר

לאו כו' נעשו כמו שנפסלו בלינה ע"כ. הרי שם הוא מפרש להרמב"ם כפירש"י דמפרש הסוגיא לענין ליפסול בלינה. ועוד כמו שהתקדשו בסמוך. כהזב הוא דממשנתיו למד דתנן שאם קדשו בכלי נפסלו בלינה. ע"כ. וזה דבר תימה דהא מתני' מפרשין דהכי קתני נעשה כמו שנפסלו בלינה. ועוד מה לו לדחוק ומשנה שלימה שנינו בספ"ז דמעילה. אלא דה"ל דמאותה משנה הוא שהעתיק הרמב"ם. ומשנתיו דהכא משרשה לענין שלא לשטתו לזבח אחר וכדעת התוס' ומ"מ לענין הלכה איכא בינייהו דהרמב"ם והתוס' כמו שאכתוב לקמן בס"ד: ונמצא הזבח פסול. לזון הר"ז שנפסל בזריקה דאילו בשמיטה נפסל לא קדשו נסכים. דלא אמרין דקדשי בשמיטת הזבח אלא בשמיטה כשרה דלא דמי לתורה דאפילו בשמיטה פסולה מתקדשים הלחם כדלעיל. דפירש"י בפ"ז דף ט"ו. דשאי תורה דילפינן מודכתיב יקריב קרבנו מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשמיטת הזבח ע"כ והא דכתיב הר"ז בזריקה הכי איתא בגמ' ולא דוקא דהא איכא נמי קבלה והלך. אלא נקט זריקה שהיא תכלית עבודת הדם. וה"ה בקבלה והלך. וזהו שדקדק הרמב"ם לכתוב מקבלה ואילך כמו שהעתיקו לזון לעיל: אם יש שם זבח אחר. שאין לו נסכים. רש"י: יקרבו עמו. כהזב הר"ז בנסכים של זבור מוקמינן לה למתניתין כו' אבל בנסכים של יחיד אין כשרים לזבח אחר. והקשו התוספות בפ"ז דף ט"ז דא"כ משכחת לרבנן דנסכי בהמה חייבין עליה משום פיגול שנטעית השמיטה בהשקר ופיגול בשאר עבודות. כלומר והתם תנן דדוקא לר"מ מתפגלין ולא לרבנן כדפי' הר"ז שם. ופירשו דסוגיא דהכא איתא לר"מ אבל לרבנן מתניתין כמבטת דכשנפסל הזבח ואפילו בשמיטה מותר לשטתו לזבח אחר ואפילו בשל יחיד ע"כ. ולפי שהרמב"ם פסק למשנתיו כחוקמתא דבזריקה ובשל זבור ופסק נמי בפ"ח מה' פסולי המוקדשים דלא כר' מאיר אלא שאין הנסכים מתפגלין כלל. וגם הר"ז פסק כך לעיל במשנה ד' פ"ז הלך ג"ל לתרן דסברת חכמים דהואיל דין הנסכים שיהו נקריבים אפי' לאחר כמה ימים וכן ראוי לשטתן לזבח אחר בלזון. הלך א"פ שאם נפסל הזבח מקבלה ואילך נדחו הנסכים בשל יחיד. אפי' אין בהם פגול כיון שאין תלוים בזבח להקריב עמוס מיד וכן יטולים להשטתן בשל זבור: ואם לאו יפסלו בלינה. כהזב הר"ז דחסורי מחסרה וה"ק ב"ה וכו' אבל אם לא היה זבח זבח באותה שעה שחט יאמרו נסכים שהפירשן לשום זבח זה כשרים לשום זבח אחר ואפילו בלא הגוף ובלא נפסל הזבח. אבל כשהיה הזבח זבח באותה שעה שנפסל זה. ומיד היו

וכן איל המלוואים וכו'. דכל לחם הבא על ידי זבח איכא למילף מהדדי: ד נסכים שקדשו בכלי. כהזב הר"ז לאו דוקא בכלי שאין נסכים מתקדשים בו' וא"פ שנתקדשו בכלי אלא בשמיטת הזבח וכו'. ה"פ דלאו דוקא דקדושת הכלי בלבד מקדשם אלא אף בשמיטת הזבח ומיהו קדושת כלי נמי צעין דמפורש בסופא דכל זמן שלא נתקדשו בכלי א"פ נשחט הזבח יטולין להקריב נסכים אפילו אחר כמה ימים. ומ"ס הר"ז שאין נסכים מתקדשין ליפסול ביולא ולילה וכו' רש"י וכתבו התוס' דלא יתכן

דהא תנן בספ"ז דמעילה דמתקדשו בכלי הוגשרו ליפסול כו' בלינה. ואין לדחוק דהתם תנן מנחת נסכים ואילו הכא נסכים תנן ואין אלא יין דהא פרישית במ"ג פ"ד דזבחים ונסכים אף הסלת בכלל ועוד התוס' העתיקו הא דמעילה נמי נסכים כו'. וא"פ שכתבו ג"כ דיש לדחות דהתם דוקא בנסכים הבאים בפני עגלון מ"מ הכריחו דמפסלי בלינה בכלי שרת ופירשו דהכא מיירי לענין שלא לשטתן לזבח אחר וכן הרמב"ם סתם וכתיב בפירשו דהכא וכן כתבו פ"ז מהמה"ק שאם נתן הנסכים לכלי שרת אם לנו יפסלו בלינה ובפ"ז מה' פה"מ כהזב משנתיו ז' וז"ל נסכים שקדשו בכלי שרת ונפסל הזבח אם נפסל בשמיטה לא קדשי הנסכים ליקרב. נפסל מקבלה ואילך קדשו הנסכים ליקרב שאין הנסכים מתקדשים ליקרב אלא בשמיטת הזבח מה יעשה בהן אם היה שם זבח אחר כו' ואם לענין שלא לשטתן לזבח אחר. ואני תמה על הכ"מ דמפרש בפ"ז מהמה"ק ארכיזו האגוז"ם שמתקדשו בכלי יפסלו בלינה נסכים שקדשו בכלי כו' ואם לאו יפסלו בלינה הרי כהרי"א דה"ל דמאותה משנה הוא שהעתיק הרמב"ם. ומשנתיו דהכא משרשה לענין שלא לשטתו לזבח אחר וכדעת התוס' ומ"מ לענין הלכה איכא בינייהו דהרמב"ם והתוס' כמו שאכתוב לקמן בס"ד: ונמצא הזבח פסול. לזון הר"ז שנפסל בזריקה דאילו בשמיטה נפסל לא קדשו נסכים. דלא אמרין דקדשי בשמיטת הזבח אלא בשמיטה כשרה דלא דמי לתורה דאפילו בשמיטה פסולה מתקדשים הלחם כדלעיל. דפירש"י בפ"ז דף ט"ו. דשאי תורה דילפינן מודכתיב יקריב קרבנו מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשמיטת הזבח ע"כ והא דכתיב הר"ז בזריקה הכי איתא בגמ' ולא דוקא דהא איכא נמי קבלה והלך. אלא נקט זריקה שהיא תכלית עבודת הדם. וה"ה בקבלה והלך. וזהו שדקדק הרמב"ם לכתוב מקבלה ואילך כמו שהעתיקו לזון לעיל: אם יש שם זבח אחר. שאין לו נסכים. רש"י: יקרבו עמו. כהזב הר"ז בנסכים של זבור מוקמינן לה למתניתין כו' אבל בנסכים של יחיד אין כשרים לזבח אחר. והקשו התוספות בפ"ז דף ט"ז דא"כ משכחת לרבנן דנסכי בהמה חייבין עליה משום פיגול שנטעית השמיטה בהשקר ופיגול בשאר עבודות. כלומר והתם תנן דדוקא לר"מ מתפגלין ולא לרבנן כדפי' הר"ז שם. ופירשו דסוגיא דהכא איתא לר"מ אבל לרבנן מתניתין כמבטת דכשנפסל הזבח ואפילו בשמיטה מותר לשטתו לזבח אחר ואפילו בשל יחיד ע"כ. ולפי שהרמב"ם פסק למשנתיו כחוקמתא דבזריקה ובשל זבור ופסק נמי בפ"ח מה' פסולי המוקדשים דלא כר' מאיר אלא שאין הנסכים מתפגלין כלל. וגם הר"ז פסק כך לעיל במשנה ד' פ"ז הלך ג"ל לתרן דסברת חכמים דהואיל דין הנסכים שיהו נקריבים אפי' לאחר כמה ימים וכן ראוי לשטתן לזבח אחר בלזון. הלך א"פ שאם נפסל הזבח מקבלה ואילך נדחו הנסכים בשל יחיד. אפי' אין בהם פגול כיון שאין תלוים בזבח להקריב עמוס מיד וכן יטולים להשטתן בשל זבור: ואם לאו יפסלו בלינה. כהזב הר"ז דחסורי מחסרה וה"ק ב"ה וכו' אבל אם לא היה זבח זבח באותה שעה שחט יאמרו נסכים שהפירשן לשום זבח זה כשרים לשום זבח אחר ואפילו בלא הגוף ובלא נפסל הזבח. אבל כשהיה הזבח זבח באותה שעה שנפסל זה. ומיד היו

שחטה שלא לשמה כו'. ה"פ דא"פ שנתקדשו בכלי אלא בשמיטת הזבח וכו'. ה"פ דלאו דוקא דקדושת הכלי בלבד מקדשם אלא אף בשמיטת הזבח ומיהו קדושת כלי נמי צעין דמפורש בסופא דכל זמן שלא נתקדשו בכלי א"פ נשחט הזבח יטולין להקריב נסכים אפילו אחר כמה ימים. ומ"ס הר"ז שאין נסכים מתקדשין ליפסול ביולא ולילה וכו' רש"י וכתבו התוס' דלא יתכן

שחטה שלא לשמה כו'. ה"פ דא"פ שנתקדשו בכלי אלא בשמיטת הזבח וכו'. ה"פ דלאו דוקא דקדושת הכלי בלבד מקדשם אלא אף בשמיטת הזבח ומיהו קדושת כלי נמי צעין דמפורש בסופא דכל זמן שלא נתקדשו בכלי א"פ נשחט הזבח יטולין להקריב נסכים אפילו אחר כמה ימים. ומ"ס הר"ז שאין נסכים מתקדשין ליפסול ביולא ולילה וכו' רש"י וכתבו התוס' דלא יתכן

לקוטים

בבסנה וכן איל המלוואים כו' א"פ שנתקדשו בכלי אלא בשמיטת הזבח וכו'. ה"פ דלאו דוקא דקדושת הכלי בלבד מקדשם אלא אף בשמיטת הזבח ומיהו קדושת כלי נמי צעין דמפורש בסופא דכל זמן שלא נתקדשו בכלי א"פ נשחט הזבח יטולין להקריב נסכים אפילו אחר כמה ימים. ומ"ס הר"ז שאין נסכים מתקדשין ליפסול ביולא ולילה וכו' רש"י וכתבו התוס' דלא יתכן

תפארת ישראל יבין

לכתחילה לא יעלה לזבח להבי אינו מקדש ללחם אפי' דהקרבן עלאו לביע והפגל: כח) שהביאו כשחייבו המשכן. דכקרבן יחיד חשיב. וה"ה ביול נזיר שמביאין להם עמו: כס) ר"ל שנתקדשו בשפת שחיטה בכלי. דתרתו צעין שחיטת הזבח. ושיתקדשו בכלי שרת בשעת שחיטת הזבח. או מתקדשין שואמר לשטתן לקרבן אחר מיהו שיפסלו בלינה סגי בשקידתו בכלי לזון: ל) בנפסל בשמיטה לא קידשו ולא נפסלו הנסכים. רק מיירי שנפסל הזבח מקבלה ואילך. ומס"ס נקט ונמצא הזבח פסול ולא קאמר ונמצא הקרבן פסול. אלא לאזכורו ששכנגד סיה זבח מיירי: [לא] שאין עמו נסכים עדיין:

כל קרבנות הצבור פרק המנחות

כיצד הוא עושה ט"ו :
 מ"ו ז"ל פ"ו הכנס ל' :
 כיצד בודק הגבול : מ"ו
 ע"כ פ"ו ז"ל : ואם
 התלועה פסולה מ"ו ז"ל
 ה"ל : ג' הקועה אלפא
 לשמן : פ"ה פ"ג מ"ג
 פ"ה פ"ג מ"ג מ"ג
 פ"ה פ"ג מ"ג מ"ג : ר"ב
 בעבר הירדן : מ"ו י"ג
 מניח פ"ג ה"ל : אין סביב
 א"ת : מ"ו ז"ל : מ"ו ז"ל
 פ"ה : ולא מן השלוקין :
 פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה :
 ד' שלשה זיתים ז' : מ"ו
 ה"ל פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה :
 ה"ל ז"ל מ"ו ז"ל פ"ה פ"ה :
 פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה :
 פ"ה פ"ה פ"ה פ"ה :

שנויי נוסחאות

נרה. כד"ל יורה.
 ובשניה. במשכ"ב ובשנה
 שניה והנה בש"מ.
 והיא עושה. במשכ"ב
 והוא. התובה. במשכ"ב
 לחובן והנה בש"מ.
 שיניפנה. בש"מ
 שיניפנה. במשכ"ב יפנה.
 ג' תקועה. במשכ"ב
 תקועה וכל' כתיב וכל'
 כ"ן וע"י כגזרות הרש"ט;
 אולם י"ל ליישב גם שחתנו
 ע"י כ"לוי כירושלמי
 (מילה פ"ה ה"א) :
 סימן והשני תירושן
 ארזין אפי' ירושלים היו
 כותני ירושלים ירושלים
 ולא היו מקיפין ודומיה
 לטון פסוה סימן חומה'
 וע"י מ"ש כ"ז כ"ז חורס
 תמיים (דברים כ"ה) :
 כמנה שזרע. במשכ"ב
 מן מה. אנפיקנן
 במשכ"ב אנפיקנן וכל' כמו
 כ"ז כד"ל ודע"י וכל' וכל'
 אנפיקנן ומ"ו וכל' וכל'
 נעש' מ"ו ז"ל וכל' וכל'
 ה' אנפיקנן : בש"מ
 הנה אנפיקנן : ואם
 הביא פסול. במשכ"ב
 .. כשר : בש"מ . ובשר
 פסול ב' העשאלות כ"ח
 ומתן מ"ל כשר : כתיב
 כשר וכל' פסול. וע"י
 כ"ל וכל' וכל' וע"י
 כ"ל וכל' כ"ל :
 שנשרו. כתיב וכתיב
 שנישירו : הבבושים .
 במשכ"ב הכבשים :
 השלוקין. כד"ל השלוקים
 כ"ל כ' לית' ואם הביא
 (כשר אין מביאין מן
 הגרגרים כ"ו ואם הביא)
 פסול ד' שלשה זיתים.
 במשכ"ב : זיתים הן :
 שלשה שלשה. כתיב
 לית' : וכותש. כתיב
 כותש וכל' כתיב גם
 כמ"ן : זה ראשון כ"ו.
 כתיב זה היה ראשון
 וכן כלל המטה : שיען
 בקורה. במשכ"ב ל'ו
 והפ"י טוען. וכן כמ"ן
 וכל' הדימו חור
 וטוען.

והשלחין פי' הר"ב ארץ למאה. וע"י כתיב מהכח מ"ק : זורעה
 קודם לפסח ע' יום. שכבר יש כח לחמה שזרחת עליה. רש"י :
 ואם התלועה. כתב הר"ב הסלת או החטה והוא שהתלועה
 ברובה. כתיבתא. ובשי' ר' ירמיה ברוב חטה או ברוב סאה
 חיקון. ופי' הרמב"ם בפ"ו מה' איסורי
 מוצה בהתלועה רוב חטה אחת.
 אע"פ שהיא מעורבת בסאה חטים
 שלא התלועה. [ומ"ש הר"ב] "ויילפין
 לה לקמן. במתני' דכ"פ : ג' ולא
 ממה שנזרע ביניהם. מן הזיתים
 שנזרעו זרעים ביניהם. לפי שהזרעים
 מחמישים לאלולות. רש"י : אין מביאין
 מן הגרגרים. של זיתים שפלו. רש"י :
 שנשרו זמרים. נראה דמלתא דאפי'
 נפשא היא ולא קאי אגרגרים וכן
 כדרייתא דמון זית כזוט שלוק שרי.
 והרמב"ם בפ"ו מה' איסורי מוצה.
 העתיק שמן של גרגרים (שנכמדו)
 [שנכמדו] במים או של זיתים כזוטים כו' :
 ולא מן הכזוטים ולא מן השלוקים.
 ולא תנן מוצל כדנתן בשאר דוכתי
 במשנה ז' פ"י דזיתים. ובמשנה ו' פ"ב
 לפסחים וגם כדרייתא שהעתיקתי לה
 הני מוצל. אבל כדרייתא' או כדכשלו.
 או כשלקין : ד' שלשה זיתים. פי'
 הר"ב ג"פ כ"ז כ"ז כ"ז כ"ז כ"ז
 וכן פירש' וכתבו החו"ס וקשה דבמ"ס
 פאה ממצע דהייבין כפאה [כדרייתא
 תנן במשנה ה' פ"ק. וכל' כו'
 והזיתים כו' חייבים כפאה] וכל דבר
 שאין לקיטתו כחד לא מחייב' כפאה
 כדרייתא ברש"י כלל גדול [גמי מתני'
 היא לעיל מתוך החס כפאה] ובערוך פי' כפי' הקוגרס
 עכ"ל. וז"ל הרמב"ם בסוף ה"ל איסורי מוצה זית שנרגרו
 בראש הז' ובררו אחת אחת וכתשו ע' זיתים שמסן
 כולן בערבוביה והעלן לגג וחרו וזכר גרגר גרגר וכתשן כו'.
 זיתים שמסן וטעמן בחוך הבית עד שלקין והעלן וגבן
 ואח"כ כתש כו'. וכ"כ בפירושו : לתוך הסל. ל' הר"ב
 ומסתן לשון סינון. והת"ו להתפעל שכן היא מפרדת אותיות
 העיקר כתיבה שתחלתה סמ"ך כמו שפירש"י בסוף פ' מקן :
 מנגררו

השלחים ח). ולא מבית האילן. ואם
 הביא בשר. כיצד הוא עושה. נרה י' שנה
 ראשונה. ובשניה זורעה קודם לפסח
 שבועים יום והיא עושה סולת מרובה י"א.
 כיצד הוא בודק י"ב. הגובר מכנים אתידו
 לתובה. עלה בה אבק י"ג. פסולה. עד
 שיניפנה י"ד. ואם התלועה י"ה. פסולה :
 ג' תקועה אלפא לשמן י"ו. אבא שאול
 אימר שניה לה י' רגב בעבר הירדן. כל
 הארצות היו כשרות אלא מבאן היו
 מביאין. אין מביאין לא מבית הובלים.
 ולא מבית השלחים. ולא ממה שנזרע
 ביניהם י"ז. ואם הביא בשר. אין מביאין
 אנפיקנן י"ח. ואם הביא פסול. אין מביאין
 מן הגרגרים שנשרו במים י"ט. ולא מן
 הכבושים כ'. ולא מן השלוקין. ואם הביא
 פסול : ד' שלשה זיתים. ובהן שלשה
 שלשה שבמים כ"א. היות הראשון כ"ב
 מנגררו בראש היות כ"ג. וכותש כ"ד. ונותן
 לתוך הסל כ"ה. רבי יהודה אומר סביבות
 הסל כ"ו. זה ראשון כ"ז. טען בקורה כ"ח.
 רבי יהודה אומר באבנים כ"ט. זה שני .
 א"כ דעת האחרונים הוא ארבע (דברים ג' ד') וע"י פ"ד כ"ס

כחושין : לא מבית האילן. מחצוה שבין האילנות שהאילנות
 הגדלים שם יונקים הקרקע ומכמישים הזרעים : נרה. חורש
 לשון ירו לכו לכו ניר (ירמיה ד') : ובשניה זורעה. בגמרא מסיק
 דשנה ראשונה הוא ניר א' כולה זורעה מליה ומניח חליה ניר. וכן
 בשנה חרשה כולה זורעה החלי שלא
 זרע אשתקד. והחלי שזרע אשתקד
 מניחו ניר. וכן כלל שנה זורע ניר
 של אשתקד : ג' כיצד בודק. הכולת
 חס מטופה כל לרכו חס לאו : עלה
 בידו אבק. קמח דק וגרוע הוא :
 עד שיניפנה. כנפה לעצור האבק
 דק שנשאר בה : ואם התלועה.
 הסלת או החטה פסולה. והוא
 שהתלועה ברובה וילפין לה לקמן
 ס"פ מדכתיב (במדבר כ"ח) תמימים
 יהיו לכם ומנחתם. המימים יהיו לכם
 וגם כתיב. שיהיו ג"כ המנחות והנסכים
 תמימים : ג' תקועה. עיר ששמה
 הקועה כדכתיב (שמואל ג' י"ד) וישלח
 יואב תקועה : אלפא לשמן. השמן
 שלה ראשון ומזכר לשמיים כאלף זו
 שהיא ראשונה לאותיות : אנפיקנן.
 שמן העשוי מזיתים שלא הביאו שלים
 ככולן והוא מר מאד : שנשרו במים.
 שזמים מקלקלים את השמן : שלשה
 זיתים. ג"פ כשנה מלקטים את
 הזיתים ובהן ג' זמנים בכל פעם י' ג'
 מינים שמן : היות הראשון. פעם
 ראשונה שמלקטו : מנגררו בראש
 היות מלקט גרגרים שכן בראש היות
 שכן מהכבשים תחלה לפי שהחמה
 זורחת עליהן ומכבלתן : לתוך הסל.

ומסתן ויולא וסכלי חתם הכל לקבל השמן : רבי יהודה
 אומר סביבות דופןי הסל. טוחן את [הזיתים] והכבן זו
 דרך הדפנות וטופל לבולי הסל. ומשם מסתן ויולא ומלא
 (ב)מוזק. שהפסולה נכאר מדובק בדופני הסל. אבל לא
 יתנם כסולי הסל מפני שמתערב בו שמן ושמיים ויולאים
 ומלאה שמן עטור. והשמן הזב מאליו בלא שום טעיה נקרא
 שמן ראשון של הזית הראשון : טען בקורה. זיתים שסבל :
 רבי יוסי אומר באבנים. ולא בקורה. שהקורה כבדה ומזיאה
 א' בר"ב ד"ר חניה. ב' בר"ב ד"ר שמן מוזק. את

א"כ דעת האחרונים הוא ארבע (דברים ג' ד') וע"י פ"ד כ"ס

הוא לעיל מתוך החס כפאה] ובערוך פי' כפי' הקוגרס
 עכ"ל. וז"ל הרמב"ם בסוף ה"ל איסורי מוצה זית שנרגרו
 בראש הז' ובררו אחת אחת וכתשו ע' זיתים שמסן
 כולן בערבוביה והעלן לגג וחרו וזכר גרגר גרגר וכתשן כו'.
 זיתים שמסן וטעמן בחוך הבית עד שלקין והעלן וגבן
 ואח"כ כתש כו'. וכ"כ בפירושו : לתוך הסל. ל' הר"ב
 ומסתן לשון סינון. והת"ו להתפעל שכן היא מפרדת אותיות
 העיקר כתיבה שתחלתה סמ"ך כמו שפירש"י בסוף פ' מקן :
 מנגררו

יבין תפארת ישראל יבין

ובכל פעם יש ג' מיני שמנים. [ואילה"ק ח"כ הארץ יחתייבו זיתים
 כפיה. דברי כל שאין לקיטתו כחד פטור מפיה [פיה. פ"ה מ"ד].
 והרי כדרייתא מן דזיתים חייבים כפיה. ג'ל דהיינו רק בפירות שאין
 מתכלין כחד. אבל זיתים מתכלין כחד. רק מניחין אותן באילן
 להשני יותר] : (בב) ר"ל הזיתים שמלקט פעם ראשונה : (בג) ר"ל
 לוקט בראש האילן א' או מאוהן שנכשלו שם כבר יפה [ובש"מ
 קאמר מנגלגו תנן. ר"ל שאינו מלקטן עד שנתכדו יפה יפה כדכתיב החטה .
 כמו ביה מנגלגת. דר"ל לזוה] : (כד) כותש אותן הזיתים במכתשת :
 (כה) והשמן מסתן ונול להכלי שתחת הסל : (כו) שנותן הזיתים
 הנכתשים תוך הסל על דפנותיו ולא כסולי הסל. כ"ו שירחק מקום
 יצבת השמן דרך דופני הסל וסוליו ויסתן ויהדק יפה : (כז) ר"ל
 הוא היותר מובחר : (כח) ר"ל אח"כ היתה קורה על אותן זיתים
 הכחושין : (כט) אחת. אחת. שעי"ו אין ככשין בחיוב כפעם אחד .
 מש"כ

מפסיד טעם הפרי : ח) ארץ יבשה ולמיהא. דמתוך כך פירותיה
 כחושין : ט) תבואה שבין האילנות. שהאילנות יונקים הרבה
 מהקרקע ומכמישין הזרעים : י) חורש השדה כדי שלא יעלו למחס
 ויכחישו כחה : יא) דמקודם לפסח כבר יש לארץ כח לזרוע עליה.
 ובש"מ מסיק דה"ק שנה ראשונה חורש כולה זורע רק חליה.
 ובשמייה חורש כולה זורע רק חלי השני. וכן כלל שנה ושנה :
 יב) את הקמח. חס מטופה יפה : יג) קמח דק וגרוע : יד) להעביר
 האבק הדק : טו) רוב החטה. או רוב הקמח : טז) שמן שלה
 הוא היותר מובחר : יז) ר"ל לא מן זיתים שנזרע ביניהם. שהזרעים
 הכחישו הקרקע : יח) הוא שמן שבה מיתים שלא נכשלו שלים
 ביכולן באילן. והשמן זה מר מאד : יט) ר"ל לא מן זיתים שפלו
 מאילן. שאין מולחין שמן אלא כ' נשרו במים תחילה. והמים
 מקלקלי השמן : כ) כחומץ : כא) ר"ל ג"פ כשנה מלקטין הזיתים .

מפסיד טעם הפרי : ח) ארץ יבשה ולמיהא. דמתוך כך פירותיה
 כחושין : ט) תבואה שבין האילנות. שהאילנות יונקים הרבה
 מהקרקע ומכמישין הזרעים : י) חורש השדה כדי שלא יעלו למחס
 ויכחישו כחה : יא) דמקודם לפסח כבר יש לארץ כח לזרוע עליה.
 ובש"מ מסיק דה"ק שנה ראשונה חורש כולה זורע רק חליה.
 ובשמייה חורש כולה זורע רק חלי השני. וכן כלל שנה ושנה :
 יב) את הקמח. חס מטופה יפה : יג) קמח דק וגרוע : יד) להעביר
 האבק הדק : טו) רוב החטה. או רוב הקמח : טז) שמן שלה
 הוא היותר מובחר : יז) ר"ל לא מן זיתים שנזרע ביניהם. שהזרעים
 הכחישו הקרקע : יח) הוא שמן שבה מיתים שלא נכשלו שלים
 ביכולן באילן. והשמן זה מר מאד : יט) ר"ל לא מן זיתים שפלו
 מאילן. שאין מולחין שמן אלא כ' נשרו במים תחילה. והמים
 מקלקלי השמן : כ) כחומץ : כא) ר"ל ג"פ כשנה מלקטין הזיתים .

זוה דביעבד כשר. וכן משמע מרמז"ם שהבאתי לעיל. לבר מין או
 מים מגושים. לפסול גם דביעבד. מדתמחר מרת הנכסים ע"י האדם
 [כר"י] סוכה ל"ח ב'. וא"כ מכל הלין חזינן דלע"ל דביעבד כשר
 הכחושה. א"כ דחינן שנת וחסתינן שמינה אף שביטחון השמינה.
 הרי חילל שנת למפרע בשחיטת הכחושה שהיתה שלא לוורן. מ"כ"ה הכא
 בעומר קטורה ראו לנו לומר דאף פקקד שנת כמלווה כשר דביעבד.
 א"כ יקורו לכתחילה בשנת. דהרי קטורה שקדד כבר בע"ל לא יהיה
 ע"ל זה עון אשר חטא למפרע. ואח"כ הוה הנוחנת. דהתם משום
 דהתם הכחושה שלא כדון דהקורה אמרה שיחוטו השמינה והוה שחט
 כחושה. אט"ל דלענין חיוב חילול שנת מני פער נפשים משום דביעבד
 כשר. ולפיכך לא מהשת שחיטת הכחושה שלא לוורן כל כך. א"כ"ה כיון
 שלא זרק עינין של הכחושה. אכתי עלן רמי חיובא לעשות מטה
 מהמובחר להקריב השמינה. ולהכי אמרינן שיחוטו השמינה לכתחילה.
 מש"כ בעומר כרי קטורה שמע"ל לא שלא כדון היה. משום הכי דביעבד
 מהני. ואיזו רשאי לקורו בשנת. ע"כ"פ ק"ל דמלמד הדוחק בתירוץ הוה.
 ק' ומי דרש"ל אי נימא דמאי דקאמר הש"ס. א"כ אמרת דקורו שלא
 כמלווה כשר אמאי דחי שנת. היינו דמסו"ה רק לכתחילה לקורו שלא
 מע"ל. כ"י לא יסרך לדחי שנת בקטורה. אבל אם צאמת לא קור
 מע"ל. ק"ר מודה רשאי לקורו בשנת. א"כ ים לנו שפיר לומר. דכיון
 שאוה גיט"ל לא נעשה בעבירה. סמכין עלה. וכדאמרן. אבל
 אי נימא. דהא דקאמר הש"ס דאי נקדד שלא כמלווה כשר. אמאי דחי
 שנת בקטורה מע"ל. היינו דמדדוהי לו לקורו מע"ל. אף שבאמת לא
 קור ותדהה המלוה לגמרי. א"כ"ה לא דחי שנת. וכן משמע מוח"ס
 הכא [ד"ה אמאי]. שכתבו דכל קרבן שנת דוחה שנת. בענין שיהיה דומיא
 דזמיד שג"כ דוחה השבת מדחי אפרכה שנת עוגב להקריבו שלא
 בשנת ע"כ"ל. א"כ הדרא קושיאמינו לדוכחא. דמ"ס שחיטת שמינה דדחי
 שנת. ומ"ס קטורה לא דחי. דליכא בה למימר דמסו"ה סמכין הכא
 לקטורה שדביעבד. משום שלא עשה בה עבירה. ליחא. דהרי אפילו
 לא קדד כלל ע"ל אי נימא דחינן שנת. ואדרבה ק' ט"י. דמה התם. דאי
 נימא שלא יחוטו שמינה. לא תדהה ע"כ"ה המלוה לגמרי. דהא מנחה
 כחושה שחוטת קמן שיכול לסמך עליה דביעבד. ואפ"ה דחינן שנת.
 מ"כ"ה הכא בעומר. דאי נימא שלא יקורו היום התנבל המלוה לגמרי.
 מ"כ"ה שראוי לנו לומר דקטורה לכתחילה בשנת. ואת"ל דהא דלמרינן
 הכא דהיכא דביעבד כשר בנקדד ביום אחר. או הינו דוחה השבת.
 היינו משום שבשעה שחל מלווה קטור דביעבד דהיינו בע"ל. או אכתי
 לא היה אפשר בידו לקיים המלוה מהמובחר דהיינו הקטור בזמנו.
 ונכ"ה ק"י"ג שאינו רשאי להמתין כדי לקיים א"כ"ה מלוה מהמובחר
 ט"י. אלא דריוין מקדימין למלוה והשווי מלוה לא מהינן [ביבמות
 ד"ל"ט א']. ורמנ"ל א"ה ב"ה ס"ב. ואפילו נכ"ה ח"ב [כו' י"ד] והא"י יד
 אליהו [סי' מ"ג] ד"ל דכל שאפשר לקיים מלוה מהמובחר יר"ך המתין.
 ע"כ"ה י"ל מ"ב לדידהו אינו חיוב כל כך. ולפיכך אפילו כשלא קדד
 מע"ל אינו דוחה השבת. אבל בכחושה ושמיה ג"ל. לא תחט נקט
 הש"ס הוה לפיכו וכו' אי שמינה וא"י כחושה וכו'. דהא היה לפיכו
 וכו' לכאורה שלא לוורן קטורה הש"ס. א"כ"כ דביעבד נקט הכי. דדוקא
 בזה שיהיה לפיכו. דלא בשעה שהשט הכחושה כבר הוה רמי על"י
 המלוה מהמובחר לשחוט השמינה. ומדעשה שחל כדון. עדיין לא שפיר
 א"כ"ה מחיובא דהוה רמי עליה תלה. ובאמת אילו לא היה שמינה כאן
 בשעה ששחט הכחושה אפשר דצאמת לא אמרינן ליה שיחומר לשחוט
 השמינה. משום ג"ל. וכו"ב י"ל גמי בצמלח השעיר. דהרי בשעה
 שזכננו למקדש אורו שלא הומונו מעי"ל. כבר רמי ע"ן חיובא בלחל להא"ס
 המזומן שנתמא. ולהכי ככ"ה אף דביעבד כשר לשלח ע"ל אחר. א"כ"ה
 דחינן שנת וטומאה. ובוהו י"ל רחיש ברורה למ"ס חוס' [פסחים ד"ע'
 ב'] לענין טיגית ט"ו דלא דחי שנת. שכתבו ללא נרסיקן בש"ס דמסו"ה
 לא דחי שנת מדלית ליה תשלומין כל שבעה. ע"כ"ל. ויפה נכ"ה. דלע"ל
 דים לו תשלומין כל שבעה. והא דמלוה להביוו בראשון משום מלוה שבה
 לנדו אל יתייגנה אינו מעכב. א"כ"ה מהסבך שידחה שנת. דמה בכחושה
 ושמיה. דשעשה שחל לכתחילה כבר חל דביעבד. א"כ"ה מחללינן.
 מ"כ"ה צניגת ט"ו דשעשה שחל לכתחילה לא חל עדיין דביעבד. דהיינו
 לשחוט לאחר שנת. מו"כ"ה דראוי שידחה שנת. ע"כ"פ ק"ל לפ"י מאי
 דמקמי הש"ס הכא [דע"ב א']. לרבי דס"ל נקדד ביום כשר. הי"ך פליג
 על ר"ס רביה דס"ל כל מולכה שאפשר לעשותה מע"ל לא דחי שנת.
 והרי במתניתין תנין שקטור עומר דחי שנת. ומשנינן. ס"ל הנהיה
 מלוה בשעתה. דכרי הקטרת אימורין כשרים כל הלינה. ואפ"ה דחו
 שנת. עכ"ה"ל. ולפי דברינו הי"ל קשה מה ראייה מיייה רבי לתרוי. דרי
 רבי רוקוס זמ"ל כרוק מורה ממעבר. דהקטרת איברים בשעה דרמי
 עליה חיובה לכתחילה להקטיר ביום דריוין מקדימין למלוה. לרמי
 רמי ע"יה חיובה דביעבד. ואי בכחושה ושמיה דחל חיובא לכתחילה
 ודיעבד כדדרי. וכבר קיים המלוה בשחט הכחושה. א"כ"ה דחי חיובה
 לכתחילה אי שבת. מ"כ"ה בקטורה איברים דחל חיובא לכתחילה
 מקמי חיובה דביעבד. מ"כ"ה שיהא חיובא לכתחילה דחי שנת. מש"כ"ה
 בעומר חיובה דביעבד דהיינו קטורה דמע"ל חל מקמי חיובה לכתחילה.
 ולמא נכ"ה ריוין מקדימין למלוה. אף דאפשר א"כ"ה לקיים מלוה
 מהמובחר. ומסו"ה לא דחי שנת. ואת"ל הרי מתניתין דכל שמתו

בזילה כשר כל הלינה דמוקי לה כראב"ד. כולל נמי לפסול יום שלאחר
 הלינה. כמ"ס חוס' כאן [ד"ה אף]. וא"כ ג"ל קשה מה מקמי לרי
 דס"ל במתנה נקדד ביום כשר וא"כ"ה דחי שנת. והרי ר"ס רביה קאמר
 כל מולכה שאפשר מע"ל וכו'. ומאי קושיא. דלמא לא דקאמר ר' קאמר
 ביום כשר. היינו ביום שלאחר ליל ט"ו. ורק בהא פליג ר' על ראב"ד.
 ולהכי נמי שפיר מסו"ה במתני' ודוחה את השבת. דכיון שבין ביום או
 בזילה יסרך לחלו שנת. עדיף טפי שלכתחילה יקורו בזילה כמלווה.
 וא"כ אין כאן קושי' דמקמי נקדד מע"ל. דהרי מע"ל מודה רבי
 דקטורה פסולה. א"כ"ב דגם אי נימא דמתני' הכי איירי אפ"ה ק'.
 דמדכחז הנא וקאמר דקטורה דחי שנת. משמע ודלוי גם עוגב הי"ך
 דקדד קטורה לכתחילה. דהיינו קטורה דלילה היה לר"ך למדחי שנת.
 וענו שכשנקדד בזילה יהיה ר"ך להדליק אבוקות ולורן הקטרה. מה
 שלא היה ר"ך כשיקור ביום. ומאי קושיא בזילה ולר"ך שנת. והא
 מקמינן שפיר. ואמאי. כיון דקאמר ביום כשר. נמתין ונקדד ביום ולא
 דחה שנת בקטורה דלילה. לפ"י שפיר משני רבי. דלמי לא צריכין
 ופדריס. דאף דאפשר להקטיר לערב בלי דחי. אפ"ה משמע חביבה
 מלוה בשעה. מקדימין להקטיר ביום צדחו שנת. משום דריוין מקדימין
 למלוה. א"כ"ה מ"ס בקטורה השומר דאיכא תרוי. וריוין. וגם שכל"י
 מוחרה לכתחילה לקטרה בזילה. מ"כ"ה דחינן שנת כדי לקטרה בזילה.
 ע"כ"פ ק"ל אהא דהדר מקמי ראב"ד. ללא דמו קטרת עומר
 הש"ס דרבי צאמת ס"ל דקטורת העומר לא דחי שנת. וק' ל"ל לרבי
 למהדר ביה. ה"ל"ל דקטרת העומר שא"י דכתיב וידבר משה אל מועדי.
 הכתוב קצט מעד אחד אף לעומר וכו' לחל לדחי שנת אף שלא היתה
 בו מולכה מעד שדחה שנת. וכדקמי צאמת שנת בריבא דלמייני
 לקמן סך קרא. ומאי דוחקא לן דוקמי הך קרא דידבר משה רק לענין
 הקרבה. דמיא דמסו"ה הדר ב"י רבי ממוי דקאמר דגם קטורה דחי
 שנת. ואת"ל כיון דשמעין דחתיבת יבולתו בצפת וכדומה לא דחי
 שנת. ע"כ"ל ד"ך קרא דידבר משה לא אחרת אלא כשרי קרבן שאפשר
 לעשותה מע"ל. וכשלא עשאן מע"ל. אע"ל ש"י ידחה מפסח שהוא
 בשרת. א"כ"ה לא דחינן שנת. א"כ"ה ה"ה וכו"ס בזילה כרת בקטרת
 העומר מדחא מסרוין לא נכלל בקרא דידבר משה. ע"כ"פ ק' במאי
 דקאמר הש"ס במסקנא לקמן. דל"ך קטרת העומר לא דחי שנת. וה
 דקמי ודחה השבת. אהקריב קאי. ומקמי מצרייתא דליף גם עומר
 וכו' לחל מקרא דידבר משה. ואי אמרת להקריב. ב' לחל בני הקרבה
 יבולתו. ומתוך הש"ס דקרא דידבר משה אפסידן לאפסיד ב' לחל דלדחו
 שנת. מדא"ל למאפינהו מאתמול. דהרי התגור יקדשו ויפסלו בזילה
 אבל קטורה ושמיה ב' לחל לאפשר למעבדיהו אמתול לא דחי שנת.
 וכו"ה קטורה בעומר לא דחי שנת מ"ע. מדאפשר למעבדיהו בני דחיים.
 ורק להקריבו לדחי שנת בענין קרא דידבר משה וכו'. ע"כ"ה סוגית
 א"כ"ה. וק' דע"כ"ה לחוס' [סוכה ד"ג ע"א] [כ"ה] כ"י שרת חין מקדישין
 אלא מדעת. א"כ"ה למח דחי אפ"ה ב' לחל את השבת. הרי אפשר למקדישין
 אתמול בתער של קודש. ולהתנות שלא יקדיש הלחם. דהרי כלי שרת
 חין מקדישין אלא מדעת. ולא יפסלו בזילה. א"כ"ה דסינין דהכא רק
 אליבא דמ"ד [שם] דכלי שרת מקדישין אפילו שלא לדעת. אבל לרמב"ם
 [בפ"ג משנה"ק ה"א] דפסק דכלי שרת מקדישין רק מדעת. הרי
 קושיא לדוכחא דאיכא נימא דהא דקאמר מתני' לעומר דוחה שנת היינו
 הקרבתו ולא קטירתו. הרי כתיב וידבר משה את מועדי. לעומר וכו'
 לחל דחו שנת. וכו' ב' לחל בני הקרבה מנהו. וליכא למימר דהיינו
 אפ"ה ב' לחל שרת אפ"ה למקדישין מאתמול. ליחא. דהרי שפיר אפשר
 למקדישין ולא יפסלו בזילה. דהרי כלי שרת חין מקדישין רק מדעת.
 אלא על כרחך דלע"ל דלפ"ה וליישה ושמיה ב' לחל כולן אפשר
 למעבדיהו מאתמול. א"כ"ה דחי שנת. א"כ"ה בעומר נמי על כרחך מה
 דקאמר סמא דמתניתין דדחי שנת היינו גם קטורה. דלע"ל דאפשר
 למקריה מאתמול. דנקדד שלא כמלווה כשר דביעבד. א"כ"ה דחי שנת.
 מדנלי קרא דידבר משה את מועדי. ולהכי ויפה פסק הרמב"ם כפי
 מ"י דק"ל דכלי שרת חין מקדישין אלא לדעת. וכפי טעמיה. וראי"ה"ק
 לפ"י למח פסק דבינו [פ"ה מתמידין ה"ח] דלפ"ה ב' לחל חונו דוחה
 השבת ויו"ס. מ"ס ב' לחל מעומר. הרי תרווייהו מהד קרא נפקא.
 יבולתו דצדחו מחוץ לתהום. מדאפשר לעשותה מע"ל לא דחי שנת.
 אלאו אט"ל דכפסד נמי כתיב צמועדו לדחי שנת. היינו עוגב ולא
 במכשירין. א"כ"ה ד"ה"ה נמי קטרת העומר שקטרה נופה מלוה
 [ברמ"ם פ"ו מתמידין ה"ו] מקדישין שפיר לידבר משה את מועדי.
 לדחי קטורה דיייה את השבת. מש"כ"ה אפ"ה ב' לחל שאין רק מכשיר
 מלוה. לא דחי שנת. ולא ייבולתו נאמר קרא דחא מועדי. ובהא מתוך
 נמי מה דמקמי רמב"ם [פ"ה מתמידין ה"ו] נרמז"ם דפסק דלפ"ה ב'
 ד"ה"ה ב' אמרינן דשפ"ה"ה פניס הרי נתקדד הלחם בתגור קודש.
 ומדנתקדד הלחם א"כ נפסל בזילה. וא"כ דוחה את השבת. ג"ל דהיינו
 הכל נמ"ד כלי שרת מקדישין אף שלא לדעת. אבל הרי כבר כתבנו לעיל
 דרמב"ם ס"ל דכלי שרת מקדישין רק לדעת. א"כ"ה פסק שפיר נמי דאף
 דלפ"ה"ה פניס. א"כ"ה לא דחי שנת. ולדקו דברי רבינו מכל הגלדיה:

[סדר קדשים ח"א] מו